

ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Το τελευταίο διάστημα ο εκπαιδευτικός κόσμος και η ελληνική κοινωνία παρακολουθούν με ανησυχία, έναν καταϊγισμό προτάσεων, πορισμάτων και δηλώσεων, συχνά αντιφατικών μεταξύ τους, που αφορούν το αποτέλεσμα του Διαλόγου που έχει ανοίξει η Κυβέρνηση για την Παιδεία.

Δόθηκε πρόσφατα στη δημοσιότητα το πόρισμα της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής (Γαβρόγλου), και ακολούθησε αυτό της Επιτροπής Εθνικού και Κοινωνικού Διαλόγου (Λιάκος). Η τελική μορφή και το συγκεκριμένο περιεχόμενο των προτάσεων θα δοθούν από την κυβέρνηση στο ΕΣΥΠ (Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας), το οποίο θα τις θέσει σε διάλογο με τους κοινωνικούς φορείς για να ακολουθήσει η νομοθέτησή τους. Εν τω μεταξύ όμως, όπως πληροφορούμαστε από τα ΜΜΕ, ο κ. Θεοτοκάς (ΕΣΥΠ) δήλωσε ότι η κυβέρνηση: «θα ορίσει προτεραιότητες και χρονοδιαγράμματα» και σε «επείγονται θέματα» θα πάρει «νομοθετικές πρωτοβουλίες» με βάση τις «δεσμεύσεις έναντι δανειστών και ΟΟΣΑ» (30/5/16).

Είναι προφανές ότι η κυβέρνηση οφείλει να μην προχωρήσει σε καμία νομοθετική πράξη χωρίς την προηγούμενη ενημέρωση και παρέμβαση της ΟΛΜΕ και των επιστημονικών εκπαιδευτικών ενώσεων. Οποιαδήποτε αλλαγή που θα αποδομεί το δημόσιο σχολείο και θα υποβαθμίζει την ποιότητα της παρεχόμενης εκπαίδευσης, με όποιο «περιτύλιγμα» και αν παρουσιαστεί, θα βρει απέναντι τόσο το εκπαιδευτικό κίνημα, όσο και την ελληνική κοινωνία. Οι όποιες αλλαγές σε αναλυτικά και ωρολόγια προγράμματα και βιβλία πρέπει να γίνουν σε επιστημονική - παιδαγωγική βάση με μόνο στόχο την αναβάθμιση της ποιότητας του δημόσιου σχολείου, και οπωσδήποτε μετά από ενημέρωση -παρέμβαση του κλάδου.

Η τρίωρη μείωση διδακτικού ωραρίου των υπευθύνων εργαστηρίων Φυσικών επιστημών και Πληροφορικής (πρόσφατα ψηφισμένη τροπολογία), η φημολογούμενη μείωση ωρών μαθημάτων στο Γυμνάσιο, και οι όποιες αποσπασματικές και αιφνιδιαστικές παρεμβάσεις στα ωρολόγια προγράμματα με μειώσεις ωρών, εκτιμούμε ότι δεν αποσκοπούν στην αναβάθμιση της ποιότητας των μαθημάτων, αλλά στην εξοικονόμηση προσωπικού, στη βάση των μνημονιακών δεσμεύσεων λιτότητας και περικοπών που καταδικάζουν σε αδιοριστία και ανεργία χιλιάδες συναδέλφους μας αναπληρωτές.

Η αύξηση των δαπανών για την Παιδεία, η κάλυψη των οργανικών κενών με διορισμούς μόνιμων εκπ/κών και των λειτουργικών με αναπληρωτές σύμφωνα με τις θέσεις της ΟΛΜΕ, αποτελεί για μας κομβικό σημείο. Και στα δύο προαναφερόμενα πορίσματα όμως, ενώ επισημαίνεται η ανάγκη για αύξηση της χρηματοδότησης και μόνιμους διορισμούς, η υποχρηματοδότηση της Δημόσιας εκπαίδευσης, θεωρείται «δεδομένη». Στο μεν πρώτο προτείνεται «οικονομική αυτονομία» της σχολικής μονάδας και η αναζήτηση πρόσθετων πόρων (πόρισμα Γαβρόγλου), στο δε δεύτερο, προτείνεται η χρηματοδότηση των ΑΕΙ και από φορείς του ιδιωτικού τομέα (πόρ. Λιάκου).

Στο ζήτημα της αξιολόγησης υπάρχουν διφορούμενα και αμφίσημα σημεία. Στο πόρισμα Γαβρόγλου η αξιολόγηση προτείνεται «χωρίς ελεγκτικό και τιμωρητικό χαρακτήρα» αλλά προβλέπεται «συμβατότητα του συστήματος με το ευρύτερο σύστημα αξιολόγησης της εκπαίδευσης», καθώς και «διαρκής μεταξιολόγηση του συστήματος ώστε να παρέχεται η δυνατότητα για συνεχή παρακολούθηση, αποτίμηση και βελτίωσή του». Ο Λιάκος στην εισαγωγική του έκθεση διαχωρίζει την αξιολόγηση από την τιμωρία, στο πόρισμα όμως, η αξιολόγηση του εκπαιδευτικού συνδέεται με την επίδοση των μαθητών και την αποτίμηση του έργου της σχολικής μονάδας, με τον έλεγχο «για μη απόκλιση προφορικού βαθμού με γραπτό», αλλά και με τη «συγκεκριμενοποίηση καθηκόντων εκπ/κού και του τρόπου άσκησης και ελέγχου τους». Προτείνεται επίσης «πιστοποίηση» μετά την εισαγωγική επιμόρφωση για τους νέους εκπαιδευτικούς, που αν είναι «μη επιτυχής» θα οδηγεί σε «δικαίωμα δεύτερης ευκαιρίας ή σε απασχόληση σε διοικητική θέση», ενώ για τους

ξενόγλωσσους συναδέλφους αναφέρεται «πιστοποίηση» και «πλαίσιο προσόντων» που θα συνδέεται με την αυτοαξιολόγηση του εκπαιδευτικού.

Με άλλα λόγια, η «Αξιολόγηση» όπως την πολεμήσαμε και κατορθώσαμε να την παγώσουμε, απαιτώντας την κατάργησή της, επανέρχεται ενδεδυμένη με περίτεχνα ενδύματα.

Η υιοθέτηση των κατευθύνσεων του ΟΟΣΑ και του Νέου σχολείου εμπεριέχεται «στα αναλυτικά προγράμματα σπουδών που θα θεσμοθετηθούν και θα είναι το πλαίσιο αναφοράς για τον εξορθολογισμό της ύλης των σχολικών εγχειριδίων» (σ.24, Γαβρόγλου). Στο ίδιο μοτίβο κινείται και το μεγαλύτερο μέρος της πρότασης για το **4ετές Γυμνάσιο και το 2ετές «Νέο» Λύκειο δύο επιπέδων**, όπου εκτός των άλλων επίμαχων (επίπεδα μαθημάτων, πιστωτικές μονάδες, εξετάσεις στην τελευταία τάξη για απολυτήριο, μαθήματα με ...τηλεδιάσκεψη, κλπ) που εντείνουν τις εκπαιδευτικές ανισότητες και μεταφέρουν κάποιου είδους «πανελλήνιες» νωρίτερα, θεωρούνται προαπαιτούμενα οι συγχωνεύσεις Λυκείων, ο γιγαντισμός των Γυμνασίων και η «διαχείριση» (;) των πολλών ειδικοτήτων.

Με βάση τα παραπάνω και με δεδομένη την ανησυχία των εκπαιδευτικών για την εργασιακή τους ασφάλεια και για τον κίνδυνο της παραπέρα ελαστικοποίησης των εργασιακών τους σχέσεων, οποιεσδήποτε επιμέρους θετικές προτάσεις υπάρχουν, είναι λογικό να αντιμετωπίζονται με καχυποψία σε ό,τι αφορά τη σκοπιμότητά τους, τον τρόπο με τον οποίο θα συγκεκριμενοποιηθούν και θα υλοποιηθούν.

Τέτοιες προτάσεις προς θετική κατεύθυνση, εκτιμούμε μεταξύ άλλων ότι είναι:

Το δημοκρατικό πλαίσιο λειτουργίας και η ενίσχυση του ρόλου του Συλλόγου καθηγητών (με την προϋπόθεση της κατάρτησης του καθηκοντολογίου), η παιδαγωγική αυτονομία, η επιμόρφωση, η αντιμετώπιση των εκπαιδευτικών ανισοτήτων και η έγκαιρη λειτουργία αντισταθμιστικών μέτρων στήριξης των μαθητών, η επέκταση του θεσμού των πειραματικών και στα ΕΠΑΛ, και σε μη προνομιούχες περιοχές, οι προτάσεις για την ειδική αγωγή, τη διαπολιτισμική και τη μειονοτική εκπαίδευση, η εισαγωγή οπτικοακουστικής εκπαίδευσης και η ενίσχυση μαθημάτων που αφορούν την Τέχνη και τη δημιουργικότητα, το ανοιχτό σχολείο στην κοινωνία. Υπάρχουν επίσης προτάσεις όπως η πιστοποίηση της γλωσσομάθειας από το σχολείο και τα δωρεάν ξενόγλωσσα βιβλία, ή η πιστοποίηση ΗΥ δεξιοτήτων, που υπό κατάλληλες προϋποθέσεις θα ελαφρύνουν το βαρύ κόστος των φροντιστηρίων που πληρώνει η ελληνική οικογένεια.

Φαίνεται ότι η κυβέρνηση προσπαθεί να συγκεράσει μεταρρυθμίσεις και αλλαγές που έχει πραγματικά ανάγκη το σημερινό χειμαζόμενο δημόσιο σχολείο, με τις μνημονιακές απαιτήσεις των περικοπών και τις κατευθύνσεις του ΟΟΣΑ. Σε αυτό το δεδομένο, μόνο αντίβαρο μπορεί να είναι η μαχητική διεκδίκηση του εκπαιδευτικού αλλά και του γονεϊκού και μαθητικού κινήματος, για ένα δημόσιο –δωρεάν – δημοκρατικό σχολείο, που θα παρέχει χωρίς διακρίσεις, σε όλα τα παιδιά, υψηλής ποιότητας μόρφωση και αξίες, που θα συνδέει θεωρία και πράξη, θα καλλιεργεί κλίσεις και ταλέντα, και θα διαμορφώνει ολοκληρωμένες και ελεύθερες προσωπικότητες, ικανές να πάρουν στα χέρια τους και να αλλάξουν προς το καλύτερο το μέλλον αυτής της χώρας.

Οι θέσεις της ΟΛΜΕ και των εκπαιδευτικών συνεδρίων κινούνται σε αυτή την κατεύθυνση και σηματοδοτούν την πορεία και τους άξονες. Οργανώνουμε τον αγώνα μας και θυμίζουμε σε όποιους επιχειρήσουν να αποφασίσουν για εμάς χωρίς εμάς, ότι:

Καμιά μεταρρύθμιση - με εισαγωγικά ή όχι- δεν μπορεί να ευδοκιμήσει στην Παιδεία αν δεν έχει τη στήριξη και τη συνειδητή συμμετοχή των μάχιμων εκπαιδευτικών, στο φιλότιμο των οποίων στηρίζεται η λειτουργία του δημόσιου σχολείου (και αυτό, όχι μόνο κατά τα χρόνια των μνημονίων).

Καμία θετική αλλαγή δεν μπορεί να υλοποιηθεί αν στηρίζεται σε λογιστικά νούμερα και όχι σε Ανθρώπους.

2 Ιουνίου 2016

Η Γραμματεία των ΣΥΝΕΚ/META